

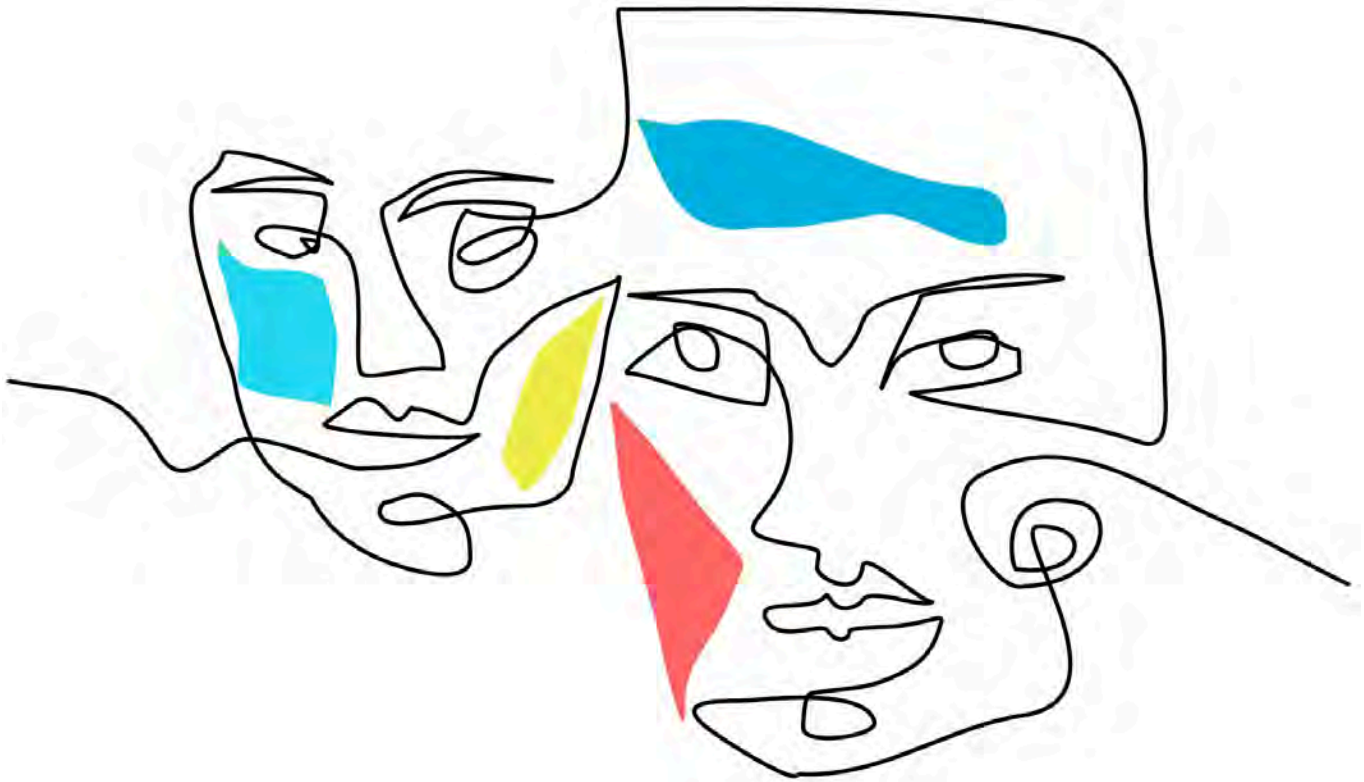

Szerző
Taizs Gergő

Dátum
2026. febr. 10.

VERS

ABBAN A VILÁGBAN

a táj úgy viszonyul az archoz,
mint az írásjel a mondathoz.

Tagol, összeköt, kinyit
és lezár.

Előzékeny, helyyel kínál.
Tisztelettel árnyékot vet.
Némiképp értelmez.

Egy valamirevaló arcban
ott van ő is, elvégre a táj
rész az egészből.
Inkorporált szerkezet.
Orkánban a fehér zaj.
Mint ovális képkeret:

víz fodrában az ív.
Iránytűn a délkelet.

Átkerekednek a csenden, felsorakoznak az arcok,
és te mindőjük történetét ismered. A tájat éppúgy.
Habár másik város, másik égbolt, másik tengermély,
otthont találnak a kabátlan télben, az esőtlen nyárban.

Az éj vásznát a fény repeszti.
A napnyugta füstszagú honvágy.
Faltól falig drótsövény,
de a teremtés voltaképp határtalan.
Dermedt maszkok vonulnak folyvást.
Te vagy a táj, az arcok része.
Maga is arc százféleképpen.

Post scriptum:
Mi lesz azokkal, kiknek nincs neve még?
Az ecsetsörtébe ragadt árvákkal?
Macskák bámulnak a tejfehér ködbe,
miközben a végső kérdés – –

kép | vecteezy.com

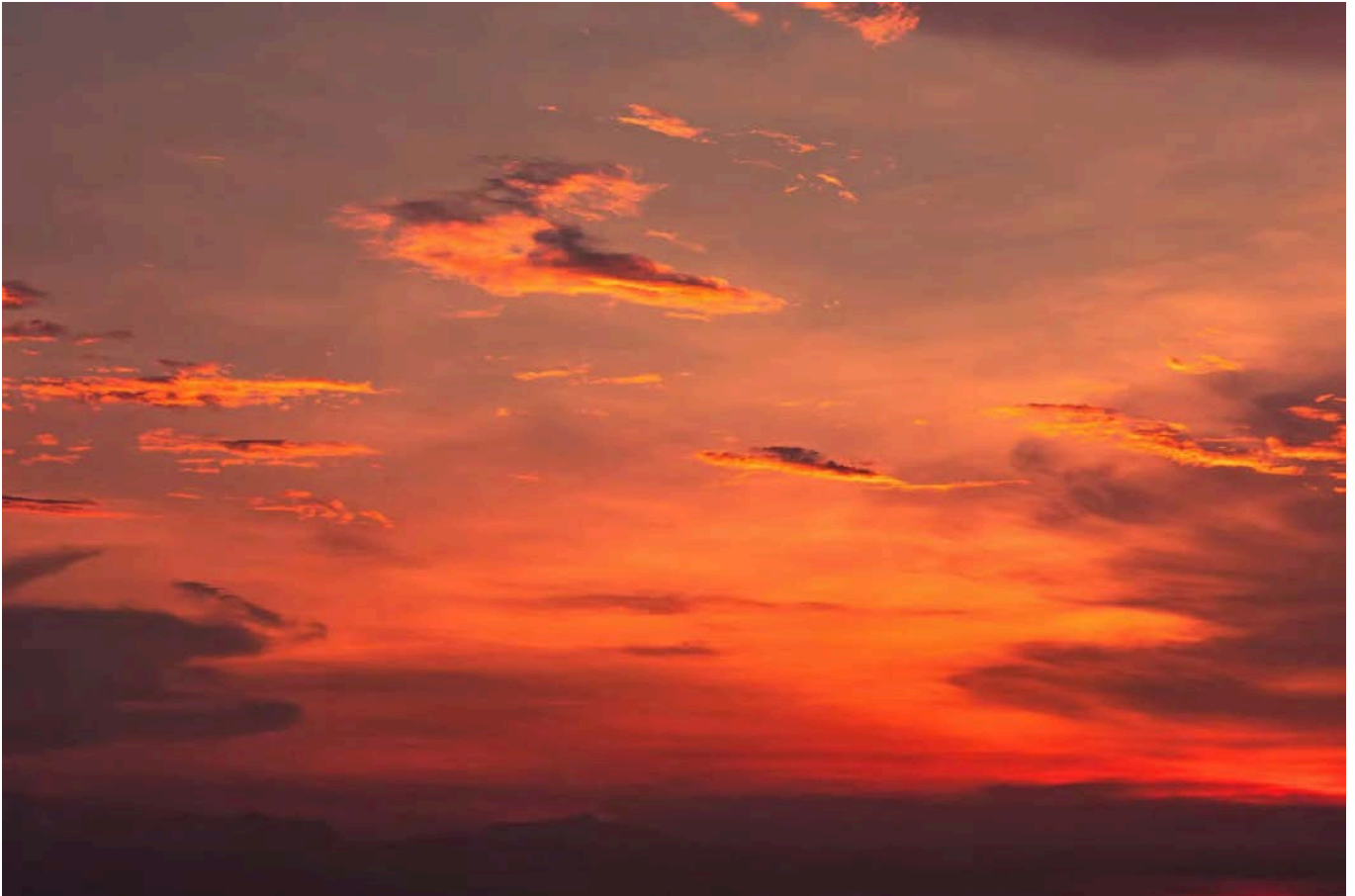

Szerző
Taizs Gergő

Dátum
2026. febr. 25.

VERS

AURORA/AUTOPILOTA

nagyon hamar megöregedtem
két mondat alatt harminc évet
szedtem magamra mikor közölték
ma érkezett a hír
váratlanul elhunyt a hajnal
és elrácigálta magával
anyám ujjperceiből az időt
az ébresztőórák rádióhullámát
a porcukor illatú kötött pulcsimat
a buszmegállók plakátfoszlányait
az ablaküvegre lehelt alkalmi
füzetbe firkált betűket
az útitársak ingázó tekintetét
miközben elképzelttem az utastéren
túli egyéb létüket

(azóta nincs mikor ébredni
és évek óta fent vagyok
hogy eltemessem majd újratanuljam
a napszakok ádáz jelentéktelenségét)

kép | vecteezy.com